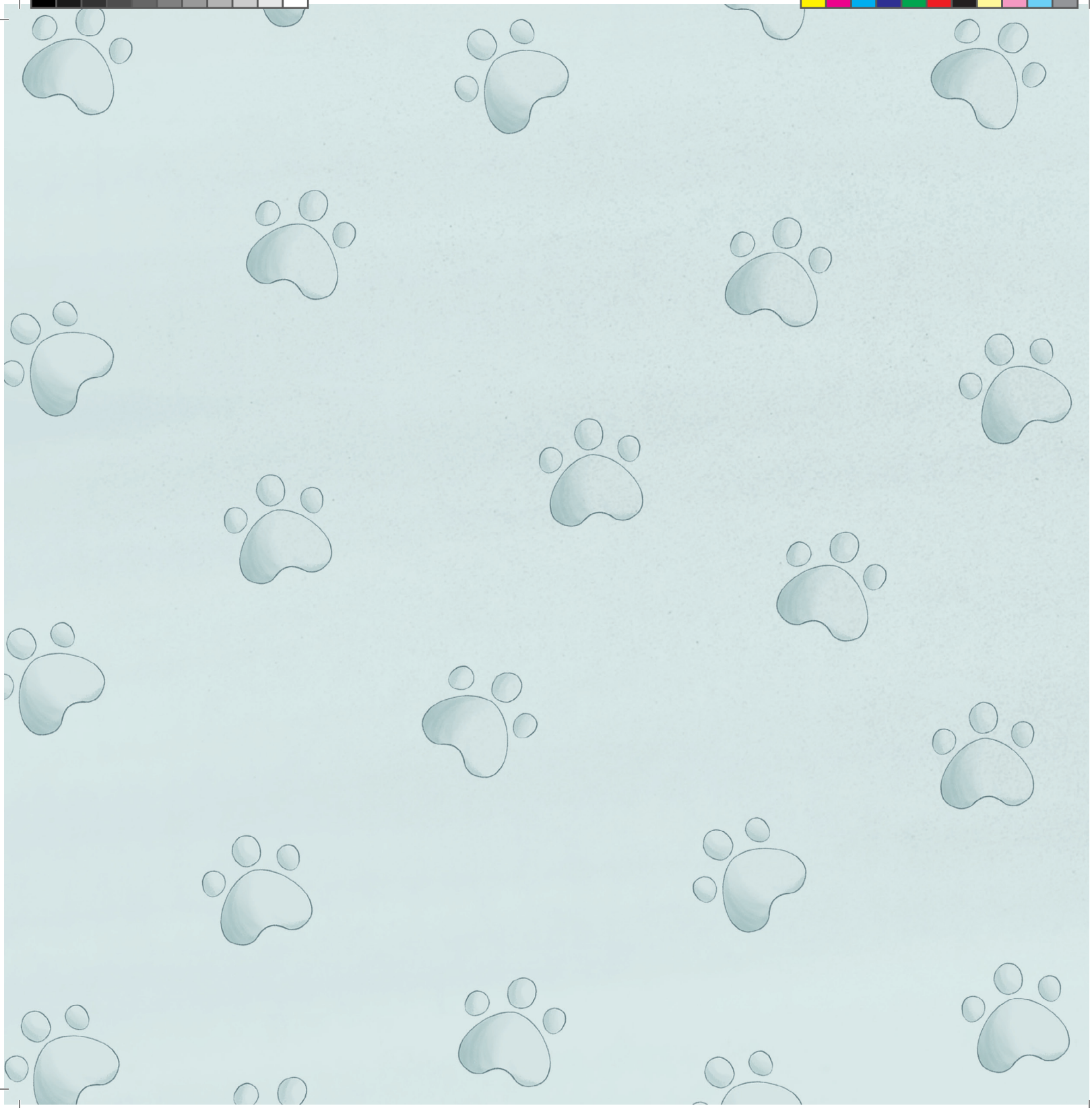

COL·LECCIÓ «ESPANTA LA POR!», VOL. 1

© 2018, de l'edició: Museu Valencià d'Etnologia. Diputació de València
C/ Corona, 36. 46003 València. muvaet@dival.es
www.museuvalenciaetnologia.es

© 2018, text: Guillem Furió, Almudena Marín i Sergi Morales
(CEFIRE d'Educació Infantil)

© 2018, il·lustracions, fotografies i disseny: Joel Miralles

© 2018, text i música de La Tarasca: Toni Ligero, Almudena Marín
i Sergi Morales (CEFIRE d'Educació Infantil)

Revisió de textos: Unitat de Normalització Lingüística
de la Diputació de València

Coordinació de l'edició: Departament de Didàctica
del Museu Valencià d'Etnologia

Este àlbum ha sorgit del treball de l'assignatura Taller d'Il·lustració Infantil
de l'Escola d'Art i Superior de Disseny de València (EASD), sota la revisió
del professor Francesc Aracil

Fotografies realitzades als carrers de la ciutat de València, al Centre
d'Educació Infantil Dinoschool, Escola Reggio Emilia (El Vedat de Torrent)
i a la Biblioteca del Museu Valencià d'Etnologia

Impressió: Impremta de la Diputació de València
Dipòsit Legal: V. 1735 – 2018
Edició no venal

Reservats tots els drets. Cap part d'aquesta publicació no pot ser
reproduïda, emmagatzemada o transmesa, de cap manera ni per cap
mitjà, sense l'autorització prèvia i escrita de l'editor, tret de les
citacions en revistes, diaris, llibres o mitjans audiovisuals si se n'esmenta
la procedència

MARTA i LA TARASCA

Col·lecció **Espanta la por!**

Text:
Guillem Furió, Almudena Marín i Sergi Morales

Il·lustracions:
Joel Miralles

¡CORRE IAIA, CORRE!
¡QUE ESTÀ A PUNT
D'ARRIBAR!

XICLER

¡OHHH!
¡QUE GRAN!
¡MIRA-LA!
12
CLICK

¡JA ARRIBA!
¡JA LA VEIG!

L'ENDEMÀ A L'ESCOLA...

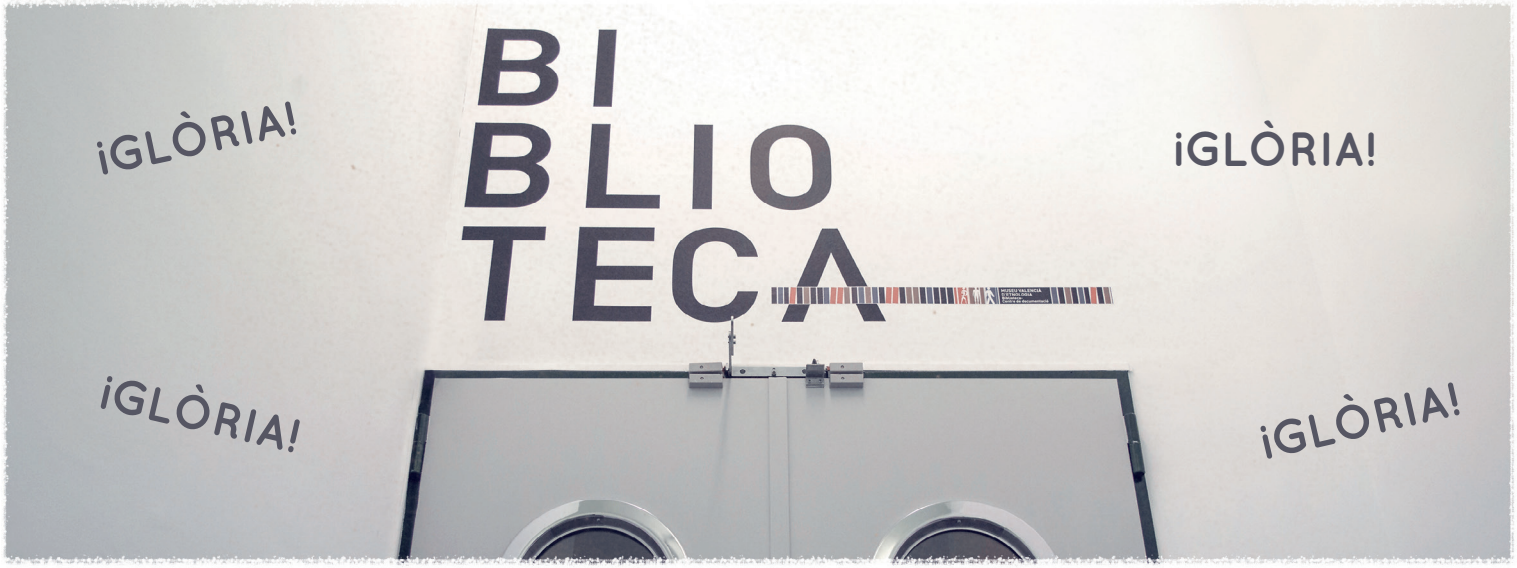
¡GLÒRIA!
BI
BLIO
TECA
¡GLÒRIA!
¡GLÒRIA!
¡GLÒRIA!

¡HE D'ENSENYAR-TE
UNA COSA!

¿HAS VIST
QUIN MONSTRE
MÉS GRAN?
¡ÉS LA TARASCA!

VAIG A CONTAR-TE UNA HISTÒRIA...
Bestiari Valencià
Amparo Pons
¡OHHH!

La Tarasca

Me suis la Tarasque i vinc de Tarascon, ve d'allà el meu nom. Fa molts anys a França, en un bosc entre Arle i Avinyó,vaig aparèixer jo: un drac amb cara felina, closca endúrida, la pell punxosa i per cua un agulló.

Me suis la Tarasque i vinc de Tarascon, ve d'ahí el meu nom. Les meues dents espases semblen a la llum del sol, grosses com banyes són... A tots tenia atemorits menys a una xiqueta com tu.

Me suis la Tarasque i vinc de Tarascon, ve d'allà el meu nom. Fa molts anys a França, en un bosc entre Arle vaig aparèixer jo: En el riu m'amague, on faig es- a tots els caminants, enfonsant les naus. A tots its menys a una xiqueta com tu.

AIXÒ FA MOLT DE TEMPS, A UN POBLET DE FRANÇA...

¡SANTA MARTA!

¡ENS VA A SALVAR!
¡QUÈ VALENTA!
¡ÀNIM!
¡VES AMB COMPTE!
¿ON VAS?
¡LA TARASCA ÉS MOLT PERILLOSA!

¿QUÈ ET PASSA?
¿PER QUÈ ESTÀS TAN ENFADADA?

M

M

SANTA MARTA ACOMPANYÀ LA TARASCA...

...A LA SEUA NOVA CASA.

EIXA SETMANA AL PATI DE L'ESCOLA...

PER TOTS SANTS,
MONSTRES VALENCIANS.

SI LA HISTÒRIA VOLS CONTAR...

Introducción

Marta recordava perfectament aquell dia i estava ansiosa per reviure'l.

No se situava massa bé en el temps, ni sabia reconéixer les hores en un rellotge, encara que el mestre començava a explicar-ho a l'escola. Tot i això Marta calculava, i fins i tot n'estava segura, que ja hi feia quasi un any i que, per tant, estava al caure.

Del seu cap no se n'anava aquella figura amb forma de tortuga punxosa, que la mirava allà on es col·locara.

–Marta, posa't la bata nova que en mitja hora ens n'anem –li digué l'àvia.

–Però si ja porte els pantalons nous, ¿no et val amb això? I... ¿mitja hora és molt o poc? –va contestar Marta.

–¡La qüestió és replicar, Marta! Però hui l'únic que ha de repicar són les campanes, que per això és el Dia del Corpus –li respongué l'àvia.

Pàgines 1-2

En un tres i no res estaven pels carrers del Carme, entre turistes i gent d'ací, i semblava que anaven a contracorrent de la marxa quan, en realitat, el que passava és que el barri estava de gom a gom.

Pàgines 3-4

De seguida trobaren un bon lloc on romandre i allí s'esperaren. La música ja sonava a prop, així que la tortuga punxosa apareixeria prompte per allí.

–¡Ja la veig, ja la veig! –cridava Marta mentre es posava de puntetes.

Estava francament nerviosa, però, tot i això se li ocorregué la idea de demanar el mòbil a l'àvia per a fer-li una foto.

–¡Sí! ¡Ja la tinc! Així la podré veure sempre que vulga –es repetia amb la seua veu interior.

Pàgines 5-6

Dilluns, l'endemà de la festa, Marta estava molt emocionada. Li contà al mestre i a la resta de companys i companyes el que havia vist a la processó i, també, que a la vesprada aniria a la biblioteca. A les vesprades, Marta tenia més temps per a dedicar-se a una de les seues passions: anar a la biblioteca.

Visitar Glòria era, per a ella, millor que entrar al quiosc a pel periòdic del diumenge. I això que sempre li queia algun gelat o alguna llepolia de palet.

Pàgines 7-8

Tot i que sabia que a la biblioteca cal estar tranquil·lament, Marta no pogué evitar entrar cridant a la bibliotecària, per qui tenia molta estima.

–¡Glòria, Glòria, mira!

–Però Marta... ¡quina fotografia més bonica! –comentà Glòria.

–¡Has vist quin monstre més gran! –va respondre emocionada Marta.

A Glòria li feren molta gràcia les paraules de la xiqueta.

–Eixe monstre que dius és la Tarasca –explicà Glòria.

–¿La Tarasca? –preguntà Marta amb curiositat.

Pàgines 9-10

–¿Vols que et conte alguna cosa d'ella i d'altres personatges i bestioles de la tradició valenciana? –preguntà Glòria esperant un sí de la xiqueta.

–¡Sí! ¡M'agradaria molt! –respongué Marta il·lusionada.

–Doncs para atenció que allà anem –comentà Glòria.

Anaren a la zona recollida de la biblioteca i Glòria agafà un llibre dels més grossos i antics que hi havia. L'olorà, el fullejà i li ensenyà a Marta una il·lustració de la Tarasca.

–¡Eixe és! ¡Eixe és el monstre! –exclamà Marta ballant amb un peu.

Pàgines 11-12

–Açò passà fa molt de temps... –Glòria començà a contar-li una història fantàstica amb la qual Marta es trobava totalment embadalida.

La Tarasca era una bestiola que vivia a Tarascó, un poblet de França situat entre muntanyes, ella tenia tot el poble arrupit, tots li tenien por.

Era una mena de drac molt ferotge. Tenia la cara com si fóra un gat amb bigots llargs; amb dos ullals; sis potes amb urpes llargues; una closca com de tortuga amb punxes i una cua amb escates que acabava amb un agulló a la punta.

Era sentir com badallava, com caminava o pegava colpets amb la cua pels arbres i tots al poble es ficaven a tremolar. Esbalaïts començaven a córrer cames ajudeu-me.

Pàgines 13-14

Tots menys Santa Marta.

–¿Santa Marta? –digué la xiqueta més emocionada encara

–Sí, li deien com a tu, era igual d'inquieta i valenta –digué Glòria.

Marta començà a imaginar-se en la pell d'aquella xica valenta que no tenia por del drac. Santa Marta vestia una capa blanca que li cobria els muscles. No portava cap espasa ni llança. Santa Marta no es barallava a colps, per aclarir les coses, ella parlava i enraonava.

Pàgines 15-16

Marta s'imaginà pujant cap al cim de la muntanya amb serenitat. Tot el poble esperava expectant. A sota, no se sentia ni una ànima... La fera estava descansant, però en eixe moment, un xiquet cridà:

–¿On vas? ¡Estàs com un llum! ¿No veus que se't menjarà?

Amb els crits del xiquet, la Tarasca es despertà. Veié com pujava la xiqueta per la muntanya i es ficà a traure fum pel nas.

–¡Ens salvarà!... ¡Què valenta!... ¡Ves amb compte! –cridava la gent del poble a Santa Marta.

Pàgines 17-18

La Tarasca s'acostà corrent cap a Santa Marta, però ella continuà tranquil·la. Allargà la mà molt a poc a poc. Increïblement, la Tarasca s'agenollà i Santa Marta li digué alguna cosa a cau d'orella.

La Tarasca deixà d'esbufegar i es deixà acaronar.

Santa Marta tragué una corda de la bossa que portava i li la posà al coll.

La gent, meravellada pel que havia vist, s'obria al pas de Santa Marta amb la fera. Ningú no podia creure el que veia, agafar aquella fera era més difícil que beure i bufar alhora.

Pàgines 19-20

Ja en la plaça del poble, Santa Marta els explicà que el que havia fet era parlar amb la Tarasca, enraonar amb ella sobre per què estava enfadada.

La Tarasca estava enfadada perquè no tenia una casa bonica on viure on no fera tant de fred. Així que la gent del poble i Santa Marta decidiren donar-li un lloc per a viure. La dugueren al Museu del Corpus, on viuria feliç sabent que cada any eixiria als carrers de València.

Pàgines 21-22

Tant agradà a Marta aquesta història que l'endemà la contà a totes les companyes i els companys d'escola. Després jugaren a representar-la al pati.

Pàgines 30-31

Decidiren que en el curs següent visitarien Glòria quan quedara poc per a celebrar Tots Sants, el dia en què les animetes ixen a passejar i quan les bestioles fan un poquet més de por.

I així fou. Glòria els contà històries de monstres valencians; de bruixes bones i dolentes; de donyets trapelles i burletes; del Butoni; del drac del Patriarca, de l'home del sac...

Però això seran altres històries. ¿Hi esteu preparades i preparats per a tremolar o per a espantar la por?

La Tarasca
Text i música: Toni Ligero, Almudena Marín i Sergi Morales
CEFIRE d'Educació Infantil

Je suis la Tarasque i vinc de Tarascó,
ve d'allà el meu nom.
Fa molts anys a França, en un bosc entre Arle i Avinyó,
vaig aparéixer jo:
un drac amb cara felina, closca endurida,
la pell punxosa i per cua un agulló.

Je suis la Tarasque i vinc de Tarascó,
ve d'allà el meu nom.
Les meues dents espases semblen a la llum del sol,
grosses com banyes són...

A tots tenia atemorits menys a una xiqueta com tu.

Je suis la Tarasque i vinc de Tarascó,
ve d'allà el meu nom.
Fa molts anys a França, en un bosc entre Arle i Avinyó,
vaig aparèixer jo.
En el riu m'amague, a tots espante,
i em menge els bons navegants, enfonsant les naus.

A tots tenia atemorits menys a una xiqueta com tu.

¡Recursos per gaudir-ne més!

Visita el rebost
d'Espanta la por!
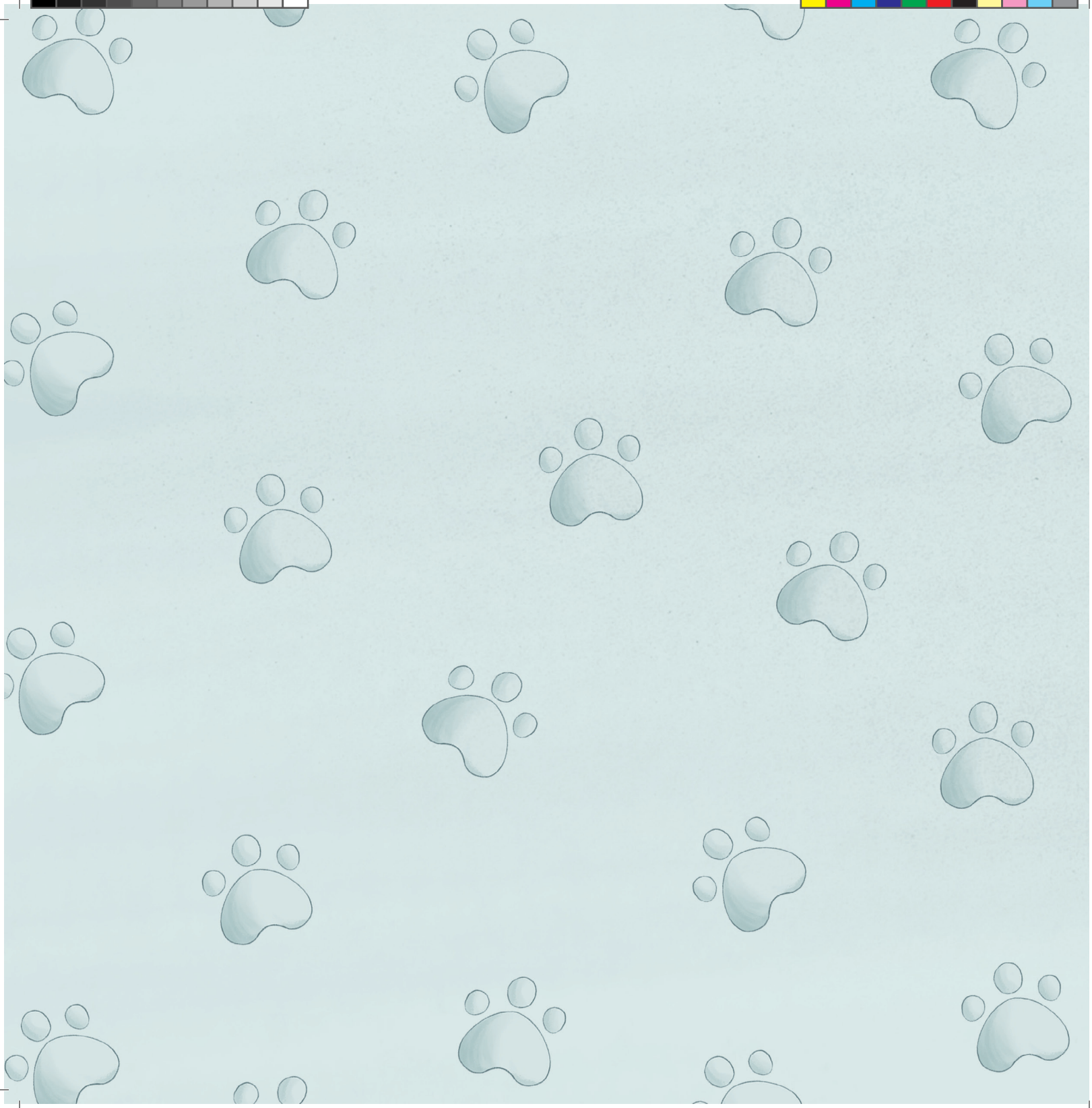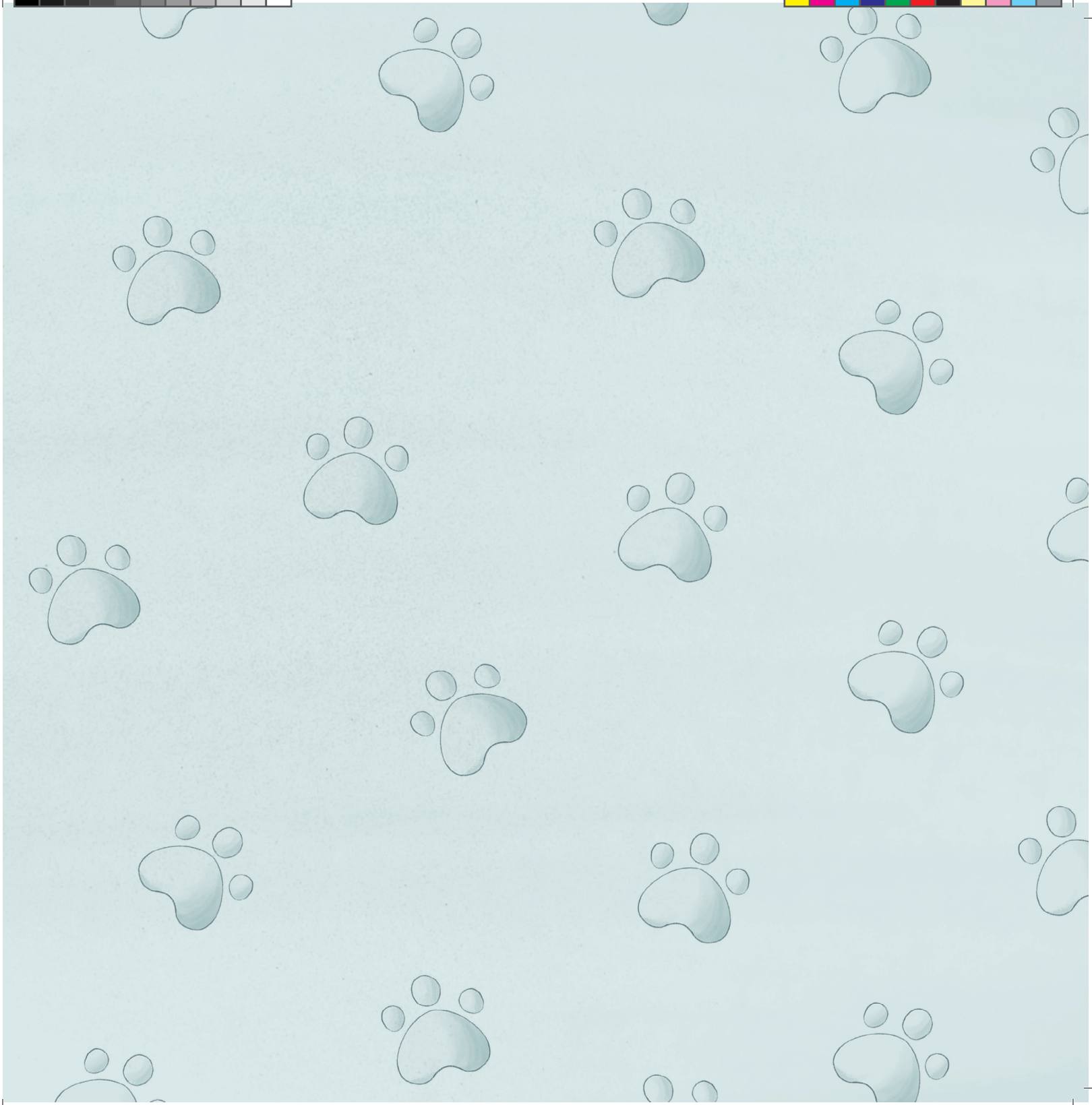
http://www.museuvalenciaetnologia.es/ca/Rebostespantalapor